

Advies van de Adviesraad inzake beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling

Voorontwerp van wet met betrekking tot het Belgische ontwikkelingsbeleid

1. Inleiding

01. Dit advies heeft betrekking op het voorontwerp van wet over het Belgische ontwikkelingsbeleid, voorgesteld door de minister van Ontwikkelingssamenwerking en in eerste lezing goedgekeurd door de Ministerraad van 31 augustus 2018. Dit advies analyseert de manier waarop het principe van de beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling is geïntegreerd in het voorontwerp, in de versie van 25 oktober 2018 (in tweede lezing bij de Ministerraad). Het bevat aanbevelingen om de beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling beter te integreren in het voorontwerp van wet.

Dit advies werd op 21 November 2018 goedgekeurd door de Adviesraad inzake beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling.

Taal waarin de originele tekst werd opgesteld: Frans.

2. Voorstelling van de problematiek

02. Het voorontwerp van wet omschrijft duurzame ontwikkeling als algemene doelstelling van het Belgische ontwikkelingsbeleid, zoals omschreven in de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen van de Verenigde Naties (art. 3 §1).

03. Het voorontwerp van wet omschrijft de beleidscoherentie ten gunste van duurzame ontwikkeling als “het proces dat beoogt te verzekeren dat de doelstellingen en resultaten van het Belgische ontwikkelingsbeleid niet tegengewerkt worden door het beleid van de federale regering op andere domeinen die een impact hebben op de ontwikkelingslanden, en dat deze andere beleidsdomeinen, waar dat mogelijk is, de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen steunen” (art. 2, 33°). In hoofdstuk 6 over de beleidscoherentie ten gunste van duurzame ontwikkeling, stelt art. 49 §1 “In het kader van een “comprehensive approach”, ziet het Belgische ontwikkelingsbeleid er op toe dat, enerzijds, de doelstellingen en resultaten van dat beleid in rekening worden gebracht door het beleid van de Belgische Staat in andere domeinen die een waarschijnlijke impact hebben op de ontwikkelingslanden

en, anderzijds, dat deze andere beleidsdomeinen, daar waar dat mogelijk is, de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen steunen.” Art. 49 §2 bepaalt verder: “Met het oog op een zo groot mogelijke beleidscoherentie ten gunste van duurzame ontwikkeling, ziet de Belgische Staat toe op synergie van en complementariteit tussen de acties van de verschillende departementen van de overheid en de openbare instellingen op het gebied van duurzame ontwikkeling in de ontwikkelingslanden”. Hoofdstuk 8 over de verslagen die moeten worden overgemaakt aan het federaal parlement stelt ook, in art. 55: “Dat verslag vermeldt de bereikte resultaten en de aanbevelingen, onder meer in verband met de beleidscoherentie ten gunste van duurzame ontwikkeling”.

04. Naast het hoofdstuk over de beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling, komen in het voorontwerp van wet drie domeinen aan bod die verband houden met de prioritaire thema’s van de beleidscoherentie: de “comprehensive approach”, migratie en de steun aan de privésector.

05. De “comprehensive approach” wordt in het voorontwerp van wet omschreven als “de methode die gericht is op de maximalisatie van de effectiviteit van alle Belgische interventies in een bepaald land of met betrekking tot een bepaald thema, door meer coherentie te brengen in de organisatie van het Belgische beleid betreffende onder meer defensie, diplomatie, internationale ontwikkeling, politie, justitie en migratie, alsook door te verzekeren dat de verschillende inspanningen elkaar versterken en aanvullen in het kader van een geïntegreerde aanpak” (art. 2, 9°). Art. 11, 4° bepaalt dat de Belgische staat “een “comprehensive approach” bevordert die op een coherente manier beleidslijnen en instrumenten combineert die betrekking hebben op een ruime waaier aan domeinen gaande van diplomatie, veiligheid en defensie tot financiën, handel, ontwikkeling en mensenrechten evenals justitie en migratie, zonder afbreuk te doen aan de eigen doelstellingen van deze verschillende beleidsdomeinen en met respect voor de specificiteit en de eigenheid van de verschillende actoren”. Art. 49 §1 stelt ook dat het Belgische ontwikkelingsbeleid waakt over de coherentie van het beleid ten gunste van duurzame ontwikkeling “in het kader van een comprehensive approach”.

06. De strijd tegen migratie vormt tegelijk een doelstelling, een selectiecriteria voor partnerlanden, een voorwaarde voor het toekennen van begrotingssteun en een criterium om de doelmatigheid van het Belgische ontwikkelingsbeleid te beoordelen. Art. 11, 7° stelt dat de Belgische staat streeft naar “een gestructureerde benadering van migratie, die het noodzakelijke hefboomeffect beoogt om te komen tot meetbare resultaten wat betreft het voorkomen van irreguliere migratie, door het aanpakken van de onderliggende oorzaken daarvan en door te analyseren hoe haar interventies al dan niet bijdragen tot het voorkomen van irreguliere migratie”. De memorie van toelichting stelt dat het beleid dat “de grondoorzaken van migratie wil aanpakken en op die manier irreguliere migratie wil voorkomen”, kadert in de context van de Europese Consensus voor Ontwikkeling, maar dat er “evenwel wordt op toegezien dat de officiële ontwikkelingshulp ten laste van de begroting van het Belgische ontwikkelingsbeleid niet wordt ingezet voor de versterking van de buitengrenzen van de Europese Unie”. Art. 17, 6° omschrijft bovendien als selectiecriteria voor de partnerlanden “de impact op de rechtstreekse en onrechtstreekse migratiestromen naar België”. De memorie van toelichting verduidelijkt dat migratie een rol heeft gespeeld in de keuze van Marokko als partnerland. Art. 29 §2 bepaalt bovendien dat begrotingssteun aan een partnerland afhankelijk is van zijn inspanningen tot samenwerking op het gebied van migratie.

07. Het voorontwerp van wet vermeldt ondernemingen bij de actoren van het Belgische ontwikkelingsbeleid (art. 2, 17°). Art. 26 in afdeling 5 over het partnerschap met de privésector stelt “de actoren van het Belgische ontwikkelingsbeleid betrekken de privésector bij de realisatie van de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen en bij de humanitaire hulp, met respect voor het principe van de ongebonden hulp en voor de voorzorgsmaatregelen op sociaal en milieuvlak en inzake

mensenrechten". Art. 27 bepaalt: "BIO voert het partnerschap met de privésector uit, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 3 november 2001", en dat wordt bevestigd door art. 46, dat bepaalt: "BIO ondersteunt en stimuleert de duurzame en inclusieve groei van de privésector". Art. 47 §1 voegt daar nog aan toe dat "de Belgische Staat subsidies kan toekennen aan ondernemingen ten laste van het budget van het Belgische Ontwikkelingsbeleid voor interventies voor duurzame ontwikkeling", op voorwaarde dat die interventies "additioneel en ontwikkelingsrelevant zijn en de doelstellingen van het Belgische ontwikkelingsbeleid ondersteunen". De memorie van toelichting stelt: "Zo kunnen subsidies worden uitgekeerd aan bedrijven die interventies voor duurzame ontwikkeling uitvoeren, bijvoorbeeld wanneer bedrijven willen investeren in en importeren uit ontwikkelingslanden (...). Die subsidies kunnen enkel worden toegekend aan ondernemingen die een financiële inbreng leveren voor de interventie. (...) De privébedrijven die subsidies ten laste van dit beleid ontvangen, moeten beschikken over een ethische code en Agenda 2030 voor duurzame ontwikkeling onderschrijven, (...) [en] zich inschrijven in de internationale normen betreffende ondernemingen en mensenrechten".

Aanbevelingen:

De Adviesraad inzake Beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling formuleert de volgende aanbevelingen:

Met betrekking tot de "comprehensive approach" en de beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling:

08. In artikel 48, over de onafhankelijke organen ter beleidsondersteuning, de "Adviesraad inzake de externe coherentie van het beleid ten gunste van duurzame ontwikkeling" met naam vermelden, als opvolger van de huidige Adviesraad inzake beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling. Die naam zou beter de opdracht ervan weergeven en de taakverdeling verduidelijken met de Federale Raad voor Duurzame Ontwikkeling, opgericht door de wet van 5 mei 1997 betreffende de coördinatie van het federaal beleid inzake duurzame ontwikkeling.

09. De "comprehensive approach" kaderen in de bredere context van de beleidscoherentie ten gunste van duurzame ontwikkeling – en zo de logica omkeren die uit het voorontwerp van wet naar voren lijkt te komen, die suggereert dat de beleidscoherentie binnen het kader van de "comprehensive approach valt" (art. 49 §1er) – om die approach te definiëren als een benadering die streeft naar de verwezenlijking van de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen van de Verenigde Naties in de kwetsbare staten.

Met betrekking tot migratie:

10. Vermijden dat de strijd tegen migratie een doelstelling wordt van het Belgische ontwikkelingsbeleid, een criterium bij het kiezen van partnerlanden, een voorwaarde voor het toekennen van begrotingssteun of een criterium voor de doelmatigheid van het Belgische ontwikkelingsbeleid, om zo de coherentie met de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen te garanderen (art. 3 §1) en de concentratie in de minst ontwikkelde landen en de kwetsbare staten (art. 10 §6).

11. De coherentie garanderen tussen het migratiebeleid en het Belgische ontwikkelingsbeleid, in de geest van het Mondiale pact inzake veilige, ordelijke en reguliere migratie van de Verenigde Naties en

conform de benadering van het advies "Migratie en ontwikkeling", gepubliceerd door de Adviesraad inzake beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling op 4 juli 2016.

Met betrekking tot de ondersteuning van de privésector:

12. Voorrang geven aan die instrumenten ter ondersteuning van de privésector die het best aangepast zijn aan de specifieke context van de minst ontwikkelde landen en de kwetsbare staten, om zo te komen tot een optimale afstemming tussen de bekommernis om de privésector te mobiliseren (in overeenstemming met de huidige koers van het Belgische beleid voor ontwikkelingssamenwerking) en het toespitsen van de ontwikkelingsinspanningen op de minst ontwikkelde landen en kwetsbare staten.

13. In het voorontwerp van wet een coherente institutionele architectuur omschrijven op basis van een duidelijke taakverdeling tussen de verschillende Belgische actoren die betrokken zijn bij de ondersteuning van de privésector in de ontwikkelingslanden (BIO, ENABEL, DGD, FOD Financiën, CREDENDO, FINEXPO, enz.).

14. Bij de instrumenten ter ondersteuning van de privésector de exportkredieten en de niet-concessionele overheidsfinanciering uitsluiten, omdat die kunnen worden beschouwd als een subsidie aan ondernemingen in de zin van artikel 1 van het in het kader van de Wereldhandelsorganisatie afgesloten Akkoord over de subsidies en compenserende maatregelen, dat in principe dit soort overheidssteun verbiedt.

15. Ervoor zorgen dat ondernemingen die ondersteuning krijgen van het Belgische ontwikkelingsbeleid de principes over bedrijfsleven en mensenrechten naleven, die zijn goedgekeurd in Resolutie 17/4 (16 juni 2011) van de Mensenrechtenraad, door in artikel 47 van het voorontwerp van wet te bepalen dat die ondernemingen zich ertoe moeten verbinden om mee te werken met het Nationaal Contactpunt (NCP) dat in België is ingesteld in overeenstemming met de richtlijnen van de OESO over multinationale ondernemingen, in het bijzonder door in te gaan op verzoeken om informatie in het kader van specifieke tegen hen gerichte procedures en door de eventueel aan hen gerichte aanbevelingen van het NCP uit te voeren.

16. Zorgen voor *ex ante*- maar ook *ex-post* monitoring en -evaluatie van de gefinancierde projecten, om te garanderen dat de ondersteuning aan de privésector steun biedt aan projecten die een bewezen positieve bijdrage leveren aan duurzame ontwikkeling in haar drie dimensies (economisch, sociaal en ecologisch).

Verantwoording van de aanbevelingen:

Met betrekking tot de "comprehensive approach":

17. Het voorontwerp van wet stelt dat de beleidscoherentie ten gunste van duurzame ontwikkeling kadert in de context van de "comprehensive approach" (art. 49 §1). Maar beleidscoherentie is een principe dat in rekening moet worden genomen door alle beleid dat een waarschijnlijke impact heeft op de ontwikkelingslanden, terwijl de "comprehensive approach" specifiek bedoeld is om bepaalde actoren van het buitenlands beleid bijeen te brengen om een coherenter buitenlands beleid te garanderen, historisch gezien om de situatie te verbeteren in kwetsbare situaties, volgens de 3D-LO-benadering. Hoewel de definitie van de "comprehensive approach" op het niveau van België is

uitgebreid na de strategienota over de “comprehensive approach” van 2017, neemt dat nog altijd niet weg dat zij moet blijven kaderen in de bredere context van beleidscoherentie met het oog op het bereiken van de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen tegen 2030, zoals dat geldt voor elk beleid dat impact heeft op de ontwikkelingslanden¹.

18. Wanneer de “comprehensive approach” niet wordt gekaderd in de bredere context van de beleidscoherentie ten gunste van duurzame ontwikkeling, om de 2030 ontwikkelingsagenda van de Verenigde Naties te verwezenlijken, bestaat het risico dat de ontwikkelingssamenwerking zich richt op de eigen belangen van België, tot en met het aanmoedigen van Belgische investeerders en de Belgische exportsector, in plaats van op de strategieën voor duurzame ontwikkeling van de partnerlanden. In het geval van Nederland, pionier op het vlak van de “comprehensive approach”, heeft de peer review van de OESO gewezen op een trend om programma’s uit te voeren die gericht zijn op het aanbod (de Nederlandse belangen) in plaats van op de vraag (de prioriteiten van de partnerlanden), waardoor het ownership van de partnerlanden in het gedrang komt, nochtans een hoeksteen voor de doeltreffendheid van de hulp².

19. Meer bepaald kan een “comprehensive approach” die geen rekening houdt met de beleidscoherentie ten gunste van duurzame ontwikkeling ertoe leiden dat de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen ondergeschikt worden aan de prioriteiten van de donorlanden op het vlak van het defensie- en veiligheidsbeleid³, of dat de ontwikkelingshulp meer opschuift in de richting van veiligheid (“securitization”)⁴. Dat risico is des te belangrijker omdat het Comité voor Ontwikkelingshulp (DAC) van de OESO praat over de uitbreiding van de criteria om ook bepaalde militaire uitgaven in aanmerking te nemen als ontwikkelingshulp. Zoals de Belgische strategienota over de “comprehensive approach” benadrukt: “binnen het DAC (Development Assistance Committee) van de OESO is er ook, onder impuls van België, een belangrijke evolutie geweest ten gunste van de verduidelijking en uitbreiding van de criteria inzake de ODA, zoals de aanrekenbaarheid van sommige militaire uitgaven (bijvoorbeeld bepaalde vormen van opleiding voor de strijdkrachten en de politie, de inzet van militairen of militaire uitrusting in bepaalde contexten en bij de levering van humanitaire hulp, bepaalde activiteiten van preventie van gewelddadig extremisme en ontwapening onder bepaalde voorwaarden)”⁵.

20. De coherentie tussen de interventies van de verschillende actoren van het Belgisch ontwikkelingsbeleid en het respect voor ieders specificiteit is onontbeerlijk om te versnippering van de Belgische ontwikkelingshulp te vermijden. Volgens de Belgische strategienota over de “comprehensive approach”, is de “comprehensive approach” die oorspronkelijk gericht was op de 3D-LO-benadering uitgebreid om zich ook te richten op andere thema’s en andere actoren te betrekken⁶. Bijgevolg wordt het steeds moeilijker om de grenzen af te bakenen van de sectoren die in aanmerking komen en de respectieve taken en prioriteiten van elk type stakeholder. Maar zonder duidelijke

---

¹ Wet van 19 maart 2013 met betrekking tot de Belgische ontwikkelingssamenwerking; Art. 208 van het Verdrag over de werking van de Europese Unie.

² “A World to Gain stresses the importance of partnership [...]. However, the context and preferences of partner countries are not identified as the point of departure for development co-operation. Budgets are increasingly managed from the Netherlands, with limited opportunities for national governments to input into decisions. This is in contrast to the Netherlands’ leadership role in the Global Partnership for Development Effectiveness and the emphasis in Agenda 2030 on building developing countries’ own capacity.” OECD (2017), “OECD Development Cooperation Peer Reviews: The Netherlands 2017”, OECD Publishing, Parijs.

³ Acropolis, “A Comprehensive approach for Belgian Development cooperation”, februari 2018, p. 6.

⁴ BROWN G., “The securitization of foreign aid”, Rethinking international Development Series, 2015.

⁵ *Strategienota Comprehensive approach. Nota aan de Ministerraad*, 2017, p. 10. https://diplomatie.belgium.be/sites/default/files/downloads/note_strategique_approche_globale.pdf

⁶ *Strategienota Comprehensive approach. Nota aan de Ministerraad*, 2017, p. 4. https://diplomatie.belgium.be/sites/default/files/downloads/note_strategique_approche_globale.pdf

doelstellingen is het risico van botsende belangen en doelstellingen van de stakeholders ook groter. Zo'n risico van concurrentie zou leiden tot een gebrek aan coördinatie tussen de departementen – en dat is precies het omgekeerde van wat wordt beoogd met de “comprehensive approach”. In het Verenigd Koninkrijk werden bijvoorbeeld discrepanties en incoherenties vastgesteld tussen de ontwikkelings- en de militaire actoren, onder andere omwille van verschillen in doctrine en de vrees van een militair monopolie bij de civiele actoren⁷. Bovendien heeft de “comprehensive approach” volgens de meest recente peer review in Nederland van de OESO daar met name geleid tot een vermenigvuldiging van onvoldoende gecoördineerde instrumenten, waardoor de hulp verder versnipperd en de administratieve last toeneemt, en ook tot een gebrek aan coherentie in de doelstellingen van de Nederlandse samenwerking⁸. Een van de problemen dat ten slotte werd vastgesteld bij het uitwerken van de “comprehensive approach” binnen de Verenigde Naties is het risico van concurrentie tussen de verschillende betrokken departementen en diensten, vooral tussen het departement beleidszaken en het departement van de vredeshandhavingsoperaties, in het hoofdkantoor en op het terrein⁹.

Met betrekking tot migratie:

21. De landen van herkomst van de meeste migranten in België zijn niet de partnerlanden van het Belgische ontwikkelingsbeleid, noch de armste landen of de kwetsbare staten waarop het Belgische ontwikkelingsbeleid zich wil toespitsen (art. 10 §6). Marokko is het enige partnerland van het Belgische ontwikkelingsbeleid dat deel uitmaakt van de vijftien belangrijkste herkomstlanden van migranten in België. In 2016 bijvoorbeeld vertegenwoordigden migranten uit een andere lidstaat van de EU 57% van de immigranten in België, tegenover slechts 7,6% uit Afrika ten zuiden van de Sahara (en 1% uit de DRK)¹⁰. De andere herkomstgebieden waren West-Azië (15,8%, waarvan 7% voor Syrië en 3% voor Irak), de Europese landen die geen lid zijn van de EU (5,1%), Noord-Afrika (5,3%, waarvan 4% voor Marokko) en ook Noord-Amerika (2,3%). Als de herkomstlanden van de migranten worden toegevoegd als criterium om een land als partnerland te kiezen, dreigt dus Belgische hulp te worden afgeleid van de armste landen, ook al is dat nochtans voorzien in het voorontwerp van wet¹¹.

22. De gebieden waar de migranten vandaan komen, zijn niet de armste delen van de minst ontwikkelde landen en kwetsbare staten. De strijd tegen migratie opnemen als doelstelling van het Belgisch ontwikkelingsbeleid dreigt dan ook Belgische hulp af te leiden van de armste gebieden waar de noden het grootst zijn. In het kader van het Emergency Trust Fund voor Afrika, dat bedoeld is om de oorzaken van irreguliere migratie naar Europa aan te pakken, werd Europese hulp voor een project tegen ondervoeding in Niger in de eerste plaats besteed in de gebieden waar de migranten vandaan kwamen, ten koste van de gebieden waar de meeste mensen honger leden¹².

23. Tot een bepaald ontwikkelingsniveau bestaat er een omgekeerde correlatie tussen de doeltreffendheid van ontwikkeling en het emigratiecijfer. De ontwikkeling van een arm land verhoogt immers de migratiestromen tot het land het stadium van een middeninkomensland bereikt, dat wil zeggen met een inkomenspeil per inwoner van meer dan 10.000 dollar. Pas boven die drempel keert de correlatie om¹³. Met andere woorden: tot een bepaald ontwikkelingsniveau, dat de arme landen

---

⁷ Acropolis, op. cit., p. 10.

⁸ OECD (2017), “OECD Development Cooperation Peer Reviews: The Netherlands 2017”, OECD Publishing, Parijs.

⁹ Acropolis, op. cit., p. 9.

¹⁰ MYRIA (Federaal migratiecentrum), “Myriatics nr. 8”, november 2017.

¹¹ CLEMENS M. en Postel H., “Deterring Emigration with Foreign Aid: An Overview of Evidence from Low-Income Countries”, CGDEV Policy Paper n°119, februari 2018.

¹² La Cimade, “Coopération UE-Afrique sur les migrations. Chronique d'un chantage. Décryptage des instruments financiers et politiques de l'Union européenne”, Rapport d'observation – Synthèse.

¹³ CLEMENS M., “Does Development Reduce Migration?”, CGDEV, Working Paper n°359, maart 2014.

nog lang niet hebben bereikt, leidt ontwikkeling niet tot minder maar net tot meer migratie. Het is dus incoherent en contraproductief om de doeltreffendheid van het Belgische ontwikkelingsbeleid te beoordelen op basis van de vermindering van de migratiestromen op korte termijn in de partnerlanden. Om de migratiestromen op middellange en lange termijn te stabiliseren om zo iedereen de kans te bieden op een waardig bestaan in zijn of haar regio van herkomst, moeten alle middelen van de ontwikkelingssamenwerking worden ingezet in het kader van Agenda 2030 van de Verenigde Naties voor duurzame ontwikkeling.

Met betrekking tot de ondersteuning van de privésector:

24. De privé-investeringen die worden gemobiliseerd door de openbare ontwikkelingshulp (ODA) zijn in hoofdzaak bestemd voor ontwikkelingslanden met een minder hoog armoedeniveau en meer binnenlandse middelen. Tussen 2012 en 2014 ontvingen de lage-inkomenslanden gemiddeld 60 miljoen dollar van die investeringen, tegenover 756 miljoen dollar voor de middeninkomenslanden¹⁴. Tijdens die periode kwam slechts 5% van de privé-investeringen die door de ODA waren gemobiliseerd in de ontwikkelingslanden ten goede van de armste landen – een duidelijk kleiner deel dan de traditionele ODA, waarvan 25% ten goede kwam van de armste landen. De vijf belangrijkste begunstigde landen (Turkije, Chili, India, Pakistan en Servië) kregen meer dan 20% van het totaal – waarvan 7% voor Turkije, het belangrijkste begunstigde land. Het eerste lage-inkomensland dat hulp kreeg, was Senegal, dat pas op de vierendertigste plaats staat. Die trend is in strijd met de doelstelling van het Belgische ontwikkelingsbeleid om zijn inspanningen toe te spitsen op de minst ontwikkelde landen en de kwetsbare staten (art. 10 §6).

25. De concentratie van de steun aan de privésector in de middeninkomenslanden dreigt een deel van de ODA af te leiden ten koste van de armste landen. Doordat het niet altijd gemakkelijk is om te bepalen of een project een bijdrage aan ODA nodig heeft of kan werken zonder die steun, bestaat het risico dat te snel wordt verondersteld dat een privé-investering een ODA-bijdrage nodig heeft en dat op die manier een groeiend deel van de ODA wordt afgeleid van de prioriteit, namelijk de verwezenlijking van de duurzame ontwikkelingsdoelstellingen – vooral ook omdat de bijdragen van een project aan de ontwikkeling van het betrokken land vaak *ex ante* wordt bepaald en de analyse van de mogelijke meerwaarde van een ODA-bijdrage zich vaak toespitst op de financiering in plaats van op de impact op het vlak van duurzame ontwikkeling¹⁵.

De Adviesraad inzake beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling (ABCO) werd opgericht bij Koninklijk Besluit van 2 april 2014 in toepassing van de wet van 19 maart 2013 betreffende de Belgische ontwikkelingssamenwerking (de artikelen 2,16°, 8, 31 en 35,2°). Deze Adviesraad heeft als belangrijkste opdracht advies te verlenen aan de Belgische federale overheden om het naleven van het principe van de beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling aan te moedigen, overeenkomstig artikel 208 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie en artikel 8 van de wet van 19 maart 2013 betreffende de Belgische ontwikkelingssamenwerking.

Bezoek de website om meer te weten over de Adviesraad en om andere adviezen te lezen in het Nederlands, het Frans en het Engels: <http://www.ccpd-abco.be/>

¹⁴ Development Initiatives, *Blended Finance: Understanding its Potential for Agenda 2030*, november 2016, pp. 9-14.

¹⁵ Oxfam, "Private-Finance Blending for Development. Risks and opportunities", Oxfam Briefing Paper, februari 2017.